

SZIRÁNYI JÁNOS¹ 80

Felvégi Andrea felvétele

I.

SZERENCSES PÁLYA² A BARTÓK EMLÉKHÁZ IGAZGATÓJA: SZIRÁNYI JÁNOS

Mint számára különösen meghökkentő érdekességet mesélt *Szirányi János*, hogy Bartók, bár első pillanatától rendszeres közreműködője volt, nem szerette a rádiót. A létét sem, a hangját sem. Az egyébként minden szempontból ideális, békés, nyugalmas Kavics utcai lakásból, ahonnan a Dunára, a Margit-szigetre és a Parlamentre nyílt kilátás, csak azért költöztette el családját a Pasarétre, mert a fenti lakók imádták a zenét. Volt egy rádiójuk, amit gyakran és hangosan hallgattak. A Csalán úti ház kiválasztásakor alapvető szempont volt tehát, hogy

¹ **Szirányi János** zongoraművész-tanár, szerkesztő Budapesten született 1944. június 14-én. A Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában 1958–63 között Máthé Miklósné, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán 1963–68 között Wehner Tibor növendéke volt. 1968–70 között a Fővárosi XIX. kerületi Állami Zeneiskola zongoratanára, 1969–78 között pedig a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola gyakorlatvezető tanára. 1970-ben lett a Magyar Rádió munkatársa, ahol a kezdeti szerkesztői, szimfonikuszenei rovatvezetői, zenei főszerkesztői feladatok után előbb a Bartók Rádió intendánsa, majd elnöke lett. Pályafutásának záró szakaszában a Bartók Béla Emlékház igazgatója és a Kossuth Könyvkiadó zenei szerkesztője volt.

² Muzsika, 2010/6. szám

a földszinten lakó házmesternek ne legyen rádiója. Mint Bartók Péter írja Apám című könyvében, talán ez volt az állás betöltésének feltétele. A sors furcsa fintora, hogy ezt a házat ma egy vérbeli rádiós igazgatja, akinek útja Bartók Mikrokozmoszától a Bartók Rádióhoz és onnan a Bartók Emlékházba vezetett.

Igen, ő is azon a Mikrokozmoszon nőtt fel, amelynek első darabjait Bartók éppen Péter fia okítására komponálta a Csalán úti ház dolgozószobájában, azon a zongorán, azoknak a személyes tárgyaknak a szomszédságában, amelyek ma ugyanúgy itt állnak, mint amikor Bartók keze érinthette őket jó nyolcvan évvel ezelőtt. A hangszer rejtelmét Szirányi is részben saját édesapjától leste el. Akinek életébe, pályájának alakulásába, akárcsak a Bartókéba, keményen belegyalogolt a történelem.

Idősebb Szirányi János művészdiplomáját Dohnányinál, zeneszerzés-diplomáját Kodálnál szerezte. Tanulmányai során két ízben nyerte el a Zeneakadémia komoly rangot jelentő Liszt Ferenc-díját, 1938-ban pedig egy főiskolai koncerten Dohnányi vezényletével játszhatta el Liszt Esz-dúr zongoraversenyét. Jelentős, nagy pálya ígérete állt előtte. De jött a háború, három év hadifogság, lezárt határok. Amikor hazajött, 1947 végén, a Dohnányitól kapott diplomáját lobogtatni nem lett volna éppen dicsőség. Jobb volt szép csendesen elfogadni egy biztos tanári állást. „Persze vonzotta is a tanítás, de ha nem vonzza, az nagy baj lett volna. Akkor a család megélhetés nélkül marad.” Így viszont volt olyan év, amikor 103 (!) növendéke volt, és számos jelentős muzsikust indított el a pályán.

„Apám elsőgenerációs muzsikus volt Temesvárról.” Nem úgy az ifjú nagyváradi zongorista tanonc, akit feleségül vett, akinek az édesanyja Bartók-tanítvány volt a század elején, méghozzá az első tanítványok egyike. A nagymama, Szalay Stefánia nemcsak zeneiskolát alapított Nagyváradon, hanem zongorázott is szinte halála napjáig, pódiumon is. Mint a családi levelezésből kiderül, erős volt a kötődése Bartókhoz, ami a húszas években még nem volt olyan természetes, mint most, utólag. Az unoka erre nagyon büszke. „Az én életem nagy szépsége ez a zenei hídforma: a nagymamám Bartóktanítvány volt, én pedig a Bartók Emlékházban lehetek pályám vége felé. Számomra ez kitüntetés.”

Szülei, nagyszülei zongoristának szánták. „Nem is tudtak mást elképzelni, fel sem merült semmi más. Nekem azonban, bár a Zeneakadémiát nagy boldogsággal végeztem el, talán a családi hagyományokból fakadóan is, de nyilvánvalóan a saját határim felmérése folytán is, már főiskolás koromban

erősebb volt a tanári ambícióm." Így lett a friss diplomás zongoraművész a Kertész utcai gyakorló zeneiskola tanára, majd zongora fakultásának vezetője. Tíz év alatt a pedagógia életformájává vált, más pályát elképzelni sem tudott volna. Amikor egy volt évfolyamtársa, Durkó Katalin, aki akkor már a Rádióban gyakorol, felhívta telefonon, hogy a szimfonikus rovatban megüresedett egy státus, fiatal munkatársat keresnek, nem érdekelné-e a dolog, gondolkodott, egyáltalán elmenjen-e meghallgatni, miről van szó. Végül elment.

Muzsikus rádiós, akinek a rádiózás egy kicsit mást jelent, mint az újságíróknak, a riportereknek, műsorvezetőknek. „Sokszor végiggondoltam, hogy sok ezer évre visszatekintve, a zenekultúra alapvető jellemzői változatlanok voltak. Egészen addig, amíg a 19. század végén meg nem jelent ez a két technikai csoda: a hangrögzítés és a hang továbbítása, vagyis a rádiózás. Ezek hihetetlen mértékben megváltoztatták a zene hozzáférhetőségét, közönségét és magát a zenét, annak lényegét. Liszt korában minden koncert az elhangzása utáni első másodpercben már legenda volt. Egyik hallgatója így emlékezett rá, a másik meg úgy. Tisztán játszott a művész vagy piszkosan? Szenvedélyes volt-e, és ha igen, mennyire? Nem volt bizonyíték. Másrészt változhatott az előadás helye és jellege, de mindig fel kellett öltözni, oda kellett menni, a közönségnek össze kellett jönni. És akkor megjelent ez a két találmány. Az egyik azt produkálta, hogy na, itt van, így játszottál. Beszélhet bárki bármit, ez a valóság. Akkor azt mondták, ez nem a valóság, mert az eszköz torzít, meg gyenge, de aztán egyre jobb lett, és akkor rájöttek, hogy nem torzít, nem gyenge, és a muzsikuskok elkezdtek egyre tisztábban játszani. És vigyázni arra, hogy legalább az ismétlésnél korrekt legyen a hang. Ugyanakkor többé nem kellett ünneplőbe öltözni és elmenni a zene után, hiszen a rádióknak köszönhetően a zene is elmegy a hallgatója után, mégpedig hihetetlen mennyiségben. Ezek a zenei nagyüzemek, különösen létezésük első évtizedeiben, a világon mindenütt a zene szakmühelyeivé váltak. Évekkel korábban, amikor Bartók a gépzenéről szóló írásában megfogalmazta ellenérzéseit, ez elképzelhetetlen volt. A rádiók a zene lelkébe, a zene és az emberi kapcsolatok lényegébe szóltak, szólnak bele, és ez óriási felelősség.”

Hát még mekkora felelősséget vállalt magára a szimfonikus rovat egykori szerkesztő-gyakornoka, amikor nem is olyan sok évvel később a Bánók Rádió intendánsa és ezzel a Zenei Főosztály vezetője, majd a Rádió elnöke, később művészeti vezetője lett. Elvállalná-e még egyszer a Magyar Rádió elnökségét? Nem! Annyira más kort élünk, hogy ezt még fantáziajátékként sem érdemes

végiggondolni. Másrészt nehéz lenne őt bármivel elcsábítani a Bartók Emlékháztól, ahol annyi mindent sikerült megvalósítani az elmúlt nyolc év alatt.

Néhány évvel az után, hogy elfoglalta az igazgatói posztot, valóra vált egy régi terv: Bartók születésének évfordulója tiszteletére 2005/2006-ban a Bartók-örökös Vásárhelyi Gábor felajánlásaként nem csak felújították, de bővítették is a házat. Beépítették a tetőteret, és ezzel lehetővé vált, hogy a család birtokában még otthon levő személyes tárgyakat, bútorokat, relikviákat ide hozzák, vagyis itt helyezték el a teljes hagyatékot. Az egész épület modernebb lett, miközben kívül-belül újjászületett, megszépült. A hangversenyterem is korszerűbb, akusztikája jobb.

Változott a zenei koncepció is. A ház első másfél évtizedében elsősorban Bartók-műveknek, illetve kisebb részben a magyar zenei múlt alkotásainak adott pódiumot. Ezt a helyesnek tartott zenei koncepciót az új vezetés mindenképpen tágítani akarta, és tágította is. „Én úgy gondolom, hogy itt helyet kell adni minden olyan zenei értéknek, ami Bartók számára is értéket jelenthetett. Bartók szellemével nagyon is adekvát például, ha kortárs zenei bemutatókat is rendezünk, még ha ez nem is közönségcsalogató program. Ugyanígy kötelességünk a fiatal művészeket, a pályakezdőket bemutatni. Hagyományos már az a műsorunk, amelynek a *Bartók Zeneakadémiája* címet adtuk. Kezdő muzsikuskonk főruma a fiatal zeneszerzők ősbemutatóit kínáló *Bemutakozó*. Nagyon fontos, hogy ezek mind minőségi műsorok legyenek. Tehát nem csak statisztikailag kipipálhatóan jelennek meg a fiatalok, hanem olyanokat szeretnénk bemutatni, akik előtt, reméljük, valóban nagy jövő áll. És akik

Ma már számos muzsikusk szorosán kötődik az Emlékházhoz. Király Csaba például elvállalta Bartók összes zongoraművének előadását, a sorozat már a hatodik vagy hetedik résznél tart. A ház legfontosabb ünnepei ezek, amikor egy-egy muzsikusk a maga egyéni látásmódjával tolmácsolja a kiválasztott műveket. A gyakorlat azt mutatja, hogy ezek a művészek vonzzák a közönséget is. A törzsközönség kérdésköre egyébként nem teljesen felhőtlen. „Én azt reméltem, hogy itt, a II. kerületben kialakul egy kör, amelyiknek a Bartók Emlékház lesz a saját zenei otthona. Ez nem következett be. Nagyon kicsi az itt lakó, ide kötődő törzsközönség. Ugyanakkor a művészek saját közönsége akármilyen messziről is eljön. Vannak művészeink, akiknek a nevét még ki sem írtuk a plakátra, már elkelt minden jegy, miközben más, rangos művészek koncertjén esetleg küszködünk a létszámmal. A helyzet azért nem drámai. A terem akár 140 hallgatót is be tud fogadni, százon felüli létszám ritkán van, de amikor igen, az

fantasztikus élmény azonban van olyan este is, amikor 30 fővel kell megelégednünk, és a tér ahhoz is megfelelő. Egy-egy családias, intim, kamarazenei légkörű hangverseny is lehet nagy élmény.”

Más kérdés, hogy egy-egy ilyen koncert mennyire rentábilis. Amúgy is, mint mindenki, az Emlékház is nagyon érzi a gazdasági válság szorítását. 36-40 millió forintos költségvetésük döntő hányadáról, a bérekről és a rezsiről a Főváros gondoskodik. A programok finanszírozását, nagyjából tízmillió forintot kell a háznak magának megtermelni. A jegybevételek sehol nem fedezik a koncertek árát, ilyen kis helyen ezt elvárni különösen reménytelen. A programokra azonban lehet pályázni, ez meg is történik rendszeresen, és a múzeum is állandó bevételt hoz a látogatók belépődíjaiból. A kulturális turizmus visszaesésével azonban ez a bevétel erősen csökkent. Ehhez járult újabban némi költségvetési megvonás, és a saját rendezésű koncertek máris veszélybe kerültek.

„Amikor idejöttem, évente nagyjából húsz hangversenyt rendezett a ház. Ezt mi feltornáztuk évi negyven fölé, sőt tavaly már negyvenhét saját rendezésű koncertünk volt. Ezek finanszírozása most nagyon megnehezült. Úgy tűnik, egyetlen esélyünk az előre menekülés, az összefogás. Ehhez találtunk is társakat, többek között a szintén nehezedő helyzetbe került Jakobi Lászlót, akivel összefogtunk, és most közösen is rendezünk hangversenyeket. A honoráriumot ő fizeti, a termet én adom, a többit megosztjuk. Ennek az ígéretes együttműködésnek köszönhetően lett a tavasz és a tél is nagyon gazdag, nem csak mennyiségben, hanem mondom szerénytelenül, kiválóságában is. És mint a programokból kiderül, ilyen együttműködés létrejött másokkal is.”

A ház igazgatója vajon hogyan és hol képzelel el az életét egy év, vagy, mondjuk, öt év múlva? Anyagilag egy kicsit könnyebb helyzetben, de nagyjából így és ugyanitt. „Azt gondolom, most már visszatekintve, hogy nagyon szerencsés pályát éltem meg. És ennek fontos része az elmúlt nyolc év. Munkatársaimmal együtt büszke vagyok rá, hogy a főváros zenei életében a Bartók Emlékház közismert helyszín lett, talán sokkal ismertebb, mint korábban volt. És szeretek itt lenni, mert engem is szeretnek. Nem akarok mást.”

Petrányi Judit

II.

SZIRÁNYI JÁNOS A RÁDIÓZENE ARANYKORA Köszöntésfele Lázár Eszter születésnapjára³

Komoróczy Géza, Forrai Miklós és Lázár Eszter a Magyar Rádió
1.stúdiójában (1973)
(commons.wikipedia.org.)

Nem titkolom, szeretem a születésnapokat. Ilyenkor egy pillanatra meg lehet pihenni, számvetést lehet készíteni, tervek szöni, a jövőbe tekinteni, az ünnepeltnek titkon meglepetést várni, nekünk pedig – önző módon – ajándékokat készíteni, tiszta szívvel jókívánságokat mondani, szeretettel köszöntőket írni.

Mégis, már az első mondatnál zavarban vagyok: ha Rád gondolok, az óhatatlanul a rádiózás máig titokzatos csodáját is jelenti számomra, s ha a Rádió jut eszembe, az elválaszthatatlanul azonosul Veled, a zenei lehetőségek végtelen variációit oly önfeledten változó lényeddel. A páratlan hivatástudattal, az újat keresés rendíthetetlenségével, a zene és a zenét megszólaltató muzsikusok alázatos szolgálatával, sőt mindezen túlnőve, a szellem szárnyalásának határtalanságával, így aztán – vélem – megbocsátható, sőt talán természetes, hogy Eszter-gondolataim minduntalan a tudásnak, kreativitásnak és értékteremtő alkotásnak e kivételes harmóniája körül nyüzsögnek.

Együtt töltött rádiós évtizedeinkből hosszan sorjázhatnának e sokoldalúság máig élő fejezetei. Írhatnék arról, hogy a hatvanas évek derekától hogyan tágítottad ki a rádiós hangversenyélet műfaji kereteit, hogy az akkortájt még meglehetősen irányított hazai koncertrendezői gyakorlat mellett a Magyar Rádió hogyan is válhatott minden arra érdemes művész számára a zenei nyilvánosság természetes fórumává, a legkiválóbbak heti szólóestjeitől a szórakoztató

³ Muzsika, 2007/1.

kiskoncerteken át a gyakran sokszereplős, tematikusan szerkesztett stúdióhangversenyekig. Pódiumot adtál világsztároknak és pályakezdő tehetségeknek egyaránt, de ugyanúgy hívtad-bátorítottad egy-egy fellépésre a zenei hivatásukat még fáradhatatlanul ápoló muzsikus tanárokat is – mindig tudva, hogy igazi művészi megmérettetés nélkül a zenei nevelés és érzés válik sebezhetővé.

Írhatnék arról, hogyan nőtted ki a Bródy Sándor utcai stúdiókat, élő zenével töltve meg hol a Margit Gimnázium, hol a Kertészeti Egyetem, hol a Nemzeti Galéria barokk termének falait, de leginkább emlékezetesen az MTA Kongresszusi termét. Micsoda reveláció volt Doráti egész napos Schubertiádája, Polgár László, Ránki, Kocsis, Schiff és a többiek számos estje, Nyesztyerenko rendszeres „hazavárása”, vagy éppen a hivatalosságnak akkor még nem kellő King's Singers megnyerése!

És persze írhatnék a Rádió országos zenei versenyeiről, amelyek - 1966-tól - a fiatal muzsikusergeneráció pályára segítésével egész zeneakadémiai oktatásunknak nyitottak új távlatokat. De még inkább a kortárs zene iránti olthatatlan érdeklődésedről, szenvedélyes elkötelezettségéről. Nem csupán szerkesztői mentalitásból fakadóan, hanem létezésed, gondolkodásod éltető elemeként fogalmaztad meg újra és újra: minden kor köteles saját zenei nyelvén beszélni, a megszólalásnak és meghallásnak nem lehetnek túrt vagy tiltott kategóriái. Tudományos értékű tanulmányokkal, koncepciózus tervezetekkel ostromoltad a Rádió illetékeseit, miközben a mégoly szigorú lektorokkal együttműködve sem adtad fel soha, hogy a 20. század zenekultúrája a maga teljességében legyen jelen a rádió hullámhosszán. Mint ahogy azt sem, hogy a hazai zeneszerzés Bartók utáni generációinak minden fontos alkotása naprakészen szólaljon meg. Csupán Századunk Zenéje sorozatod három évtizedének vagy kétszáz hangversenyén több mint 1500 (!) új mű szólalt meg, többségük hazai- vagy ősbemutatóként. Talán nincs is magyar zeneszerző, akire ne figyeltél volna, miközben élő sorozatod ma már a 21. század zenéjéből válogat...

Aztán jaj, de sokat írhatnék legendás, amolyan zenei feature-t teremtő, sokműfajos dokumentumműsoraidról, és elválaszthatatlan alkotó – és „arany” csapattársaidról – Balassa Sándorról, Czigány Gyuriról, Meixner Misiről, Sebestyén Janóról, Földes Imréről, a nemcsak a Zeneakadémián iskolateremtő Kroó Gyuriról, a felejthetetlen Zsoldos Petiről, az oly fiatalon elment Bozay Attiláról (a Szimfonikus Rovat családtagként összetartó játékosait itt most nem is említve). És a hazai és nemzetközi versenygyőzelmek, díjak, elismerések

véget nem érő soráról, közülük is a legfontosabbakról, a zenei világ legkiválóbbjainak barátságáról.

Mostanában, ahogy kezd kifogyni mögüled a Rádió – úgy lett nyерeményes a Fészek klub! Hosszan írhatnék az itt életre kelő, minden műfajos, pompás zenei programjaidról, elsőként is minduntalan elámulva az immár kilencedik szezonjába lépett, pimaszul egyszerű Új Magyar Zene ciklusodról. A minden megkötöttség nélkül, amolyan hozott anyagból szervessé szerkesztett programok néha nemcsak az alkotói szabadság és lehetőségek határait feszegetik, hanem rendre bizonyítják fiatal muzsikusaink – alkotók és előadók – megejtő szolidaritását, elkötelezettségét.

A minap csengett telefonom, Bori lányod hívott tüneményesen csilingelő hangon – fontos dolgokat kedvesen kérdezni, s elmondani többek között, hogy most éppen vége hosszú külföldjársának, boldog, hogy itthon lehet. Szavaiból csak úgy sugárzott az édesanyjára oly büszke gyermek felelős, őszinte szeretete - még hallani is jólesett. Igazából leginkább ezt akartam megírni, hiszen e pár percbe, azt hiszem, belesűrűsödött minden, ami fontos: az érzelmek bensőséges szépsége, s a hivatás, tudás, alkotás töretlen szárnyalása. Kedves Eszter, Isten éltesen sokáig – e teljes élet minden örömeivel!

III.

SZIRÁNYI JÁNOS
BARTÓK KÖPÖNYEGÉBEN⁴
Komlós Péter köszöntése 75. születésnapján

Mintha csak a minap olvashattuk volna a Muzsika hasábjain Petrovics Emilnek a Primáriust 70. születésnapján oly szeretettel és mély barátsággal köszöntő sorait, majd ünnepelehtük a magyar zene valóságos zászlóshajójának, a Bartók Vonósnégyesnek félév százados jubileumát, hallhattuk az elismerő méltatásokat, kitüntető rendezvényeket, vehettük kézbe e csodapályát bemutató elegáns dokumentumkönyvet, s az együttes zenei felvételeit, hangversenyeit sorjázó páratlan képlemez-kiadványokat. S máris itt az újabb alkalom jó szívvel ünnepelelni: a primárius, Komlós Péter 75 éves!

Csupa fény, siker, elismerés és csillogás, mintha muzsikus kiválóságaink már nem is a jelen valójában, hanem csupán múltjuk emlékezetében élnének. De a kép igen csalóka – hiszen régi igazság: igazi ünnepet csak jól megélt hétköznapok varázsolhatnak. S a Bartók Vonósnégyes most is, ennyi évtized

⁴ Muzsika, 2010/10. szám

birtokában is minduntalan fáradhatatlanul, példaadó szorgalommal, a legnagyobbak alázatával járja dolgos, néha küzdelmes hétköznapjait, hogy aztán jogosan élhesse meg világszerte kivívott muzsikusi ünnepeit is. Ötvenhárom esztendő óta töretlenül, több mint négyezer hangversenyen, több száz rádió- és hangfelvételen a vonósnegyes-irodalom szinte teljességét felmutató művészi útjuk során egyaránt.

Erről a hatalmas ívű útról persze már szinte mindent tudhatunk. Weiner Leó inspiráló mesteriskolájától Mihály András nagyvilágra kaput nyitó szellemiségéig, az első nemzetközi versenydíjaktól a repertoár építésével is embert próbáló világjáró státusz megtapasztalásáig, a közönség elismerő kötődésétől a legnagyobb sikerek „elviseléséig”, a muzsikusi óriások barátságától a kamarazene-irodalom szerteágazó formációinak műveléséig.

És a zenei programokról, a Haydn-, Mozart-, Beethoven-összesek felmutatásától a romantikus vonósnegyes-irodalom oly erőteljes és emlékezetes előadásáig, vagy éppen Bartók nevének felvételétől a Bartók-kvartettek szüntelen és egyre elmélyültebben értő, szenvedélyes képviselőivé. Bartók nemcsak névadója az együttesnek, de máig jelenti magyarságukat, meghatározza zenei gondolkodásukat, emberi tartásukat.

Még első világraszóló hangfelvételeink is Bartókhoz kötődik: a párizsi Erato cég már 1967-ben velük publikálta a hat vonósnegyest. (Kicsit a hazai lemezgyártás fintora, hogy míg a centenáriumi Bartók-összkiadásban még rangos elődeik, a mostani Bartók Új Sorozatban már jeles utódaik játsszák a remekműveket.)

Kedves Péter! Talán a sors akarata is, hogy személyes barátságunk éppen Bartók egykori Csalán utcai otthonában teljesedhetett ki, mondhatni majd' évtizede a művészi munka hétköznapjaiban próbálhattam meg kilesni zenei és emberi titkaitokat. Azt az összetartó erőt, amely eredményeképp – még ha kisebb megszakításokkal is – mindmáig hárman is alapítóként vagytok tagjai az együttesnek.

Itt azonban már ki kell lépnem a krónikás szerepéből. Hiszen ez a Te jeles napod, igazi ünneped. S mert azok a kilesített titkok is mind Hozzád vezetnek. Pedig e titkok roppant egyszerűek. Kellott egy briliáns tudású, a messze ívelő szólista pálya ígéretével megáldott fiatal hegedűs, aki fejébe vette, hogy a muzsikusság talán jóval nehezebb útját, a vonósnegyes-alapítást választja. Azt az utat, amely a sikert ugyan nehezebben aratja, de a zeneirodalom máig legtitokzatosabb, egyúttal legmeghittebb rejtelseibe vezet. Ahol nemcsak a mesteri hangszertudás, de az alkalmazkodás, meghallgatás és elfogadás képessége is nélkülözhetetlen. Végül kellett választani olyan társakat, akik

ugyanilyen virtuózai hangszereiknek, s akik ugyanígy képesek beleolvadni a zene örökös párbeszédébe. A többi már egyszerű: fáradhatatlan tanulás, szorgalom, igényesség, emberi tartás és megértő türelem - egyszóval tehetség. Immár három fertály százada töretlenül.

Még diákkorom emléke, hogy első éveitektől kezdve rendre milyen szívesen és odaadóan mentetek el iskolások közé muzsikálni –lám a régi, legendás lorántffysok is máig emlegetik ezeket a bensőséges ajándékkoncerteket! Majd későbből, hogy a felkészülés és muzsikálás komolyságában soha nem tettetek különbséget a világ leghíresebb koncerttermeinek beavatott és elegáns közönsége vagy éppen az itthoni kistelepülések gyakorta „elsőhangversenyess” gyermekhallgatósága között. Mert ez is a fontos titkok egyike: a fiatalságot beavatni, a rátermetteket támogatni – tanítással, példaadással, vagy mint a Bartók Ház közelgő koncertsorozatában, együttmuzsikálással.

Szívből kívánom, hogy az évek múlását nem ismerő hited, odaadó zeneiséged és nem utolsósorban családod szeretete a következő negyedszázadban is tegye boldoggá életed.

Isten éltesse!

IV.

SZIRÁNYI JÁNOS A PARLANDÓBAN

[Szirányi János: Bartók ürügyén \(2005/3.](#)

[Szirányi János: Kodály és Kína \(2006/2.](#)

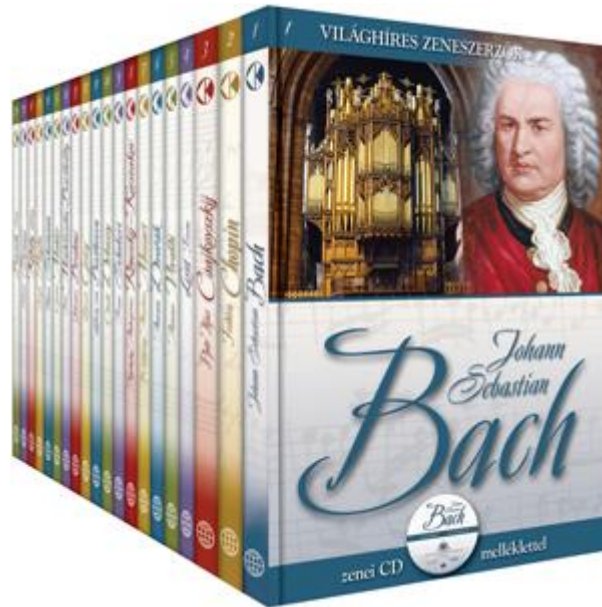
[Szirányi János: Emléksorok édesapámról, Szirányi János zongoraművész-tanáról \(2009/4.](#)

[Szirányi János:](#)

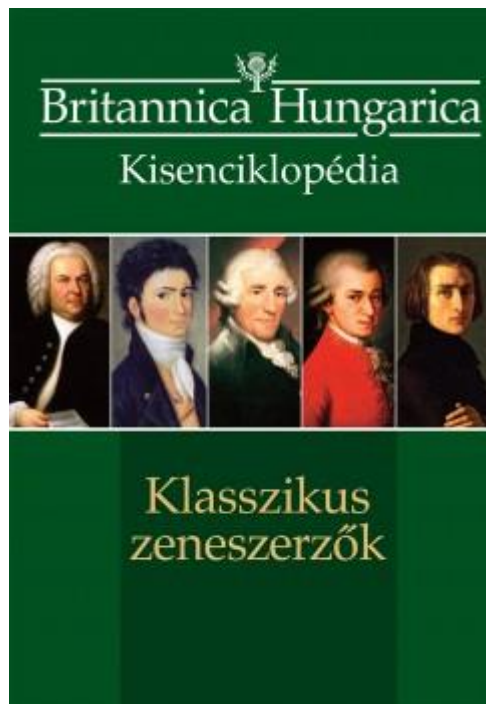
[Búcsú Sebestyén Jánostól \(2012/2.](#)

V.

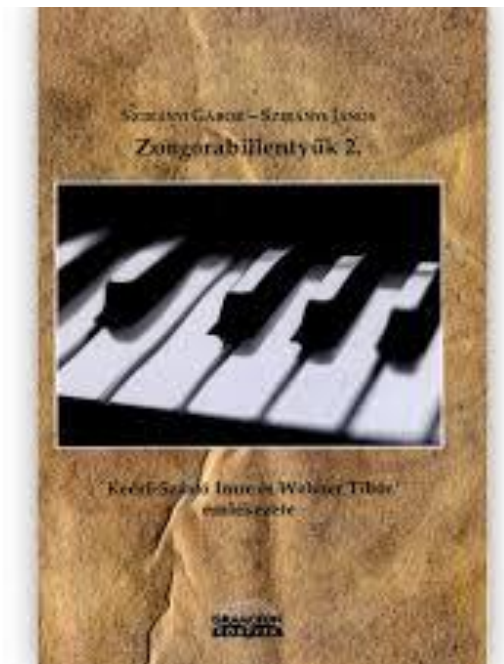
SZIRÁNYI JÁNOS KÖNYVSZERKESZTŐI-ÍRÓI MUNKÁSSÁGÁBÓL

Kossuth Kiadó, 2011

Kossuth Kiadó, 2014

Gramofon Könyvek, 2015